Veliki zadružni dom v Gorišnici je pod streho

V potrditev dosedanjega uspeha na zadružnem stavbišču in za pripravo moči za nadaljnja dela je bila v Gorišnici v nedeljo, 24. t. m., pred zadružnim domom svečanost, ki so se je zraven številne množice domačih in okoliških delavcev in kmetov udeležili tudi partijski, frontni in upravni funkcionarji iz Gorišnice in Ptuja. Na svečanost je v Gorišnico prihitelo tudi veliko število članov sindikalnih podružnic iz ptujskih podjetij, ki so pomagali pri gradnji doma.

Na prostoru pred domom je bila postavljena tribuna z mikrofonom, na domu samem pa je bil zraven Titove slike, zastav in drž. grba nameščen zvočnik, tako da je bilo mogoče po vsem prostoru z lahkoto slišati govornike in glasbo.

Ob začetku svečanosti so govorili predsednik KLO Feguš, predsednik uprave za gradnjo zadružnega doma Petrovič Alojz, okrajni sekretar OF Berginc Peter in predsednik OZKZ Belšak Franc. Slednja sta v svojih govorih podčrtala nujnost gospodarske preusmeritve na vaseh in združitve posamičnih gospodarstev v veliko zadružno proizvodno enoto, zadrugo, potom katere bo mogoče postopno vcepljanje načel kolektivizma v kmetijstvo. Okolnost, da smo pri graditvi socializma v Jugoslaviji vezani na lastne sile, mora biti vsakomur jasno, ker bo vsakdo pomagal nositi del nalog in bremen, ki so nujne za izvedbo prve petletke.

Predsednik uprave tovariš Petrovič je dal poročilo o poteku graditve doma v Gorišnici. Od 13. julija 1948 je začela v Gorišnici rasti velika zgradba, ki presega po dolžini in višini skoraj vse skozi desetletja v Gorišnici postavljene stavbe. Poleg šole je zadružni dom v Gorišnici druga večja zgradba, ki bo služila vsemu poštenemu delovnemu ljudstvu gorišniškega kulturnega in gospodarskega centra. Sedanja oblika doma je nastala s pomočjo marljivih in požrtvovalnih delovnih ljudi iz Gorišnice in Ptuja, tekom 15.938 udarniških ur in 15.288 plačanih delovnih ur. Največ prostovoljnih t. j. 7148 ur so opravili člani in članice OF in AFŽ, 3645 ur mladina, 1800 člani ZB, 1745 ur vozniki in 1600 ur člani sindikata.

Iz 128.000 kom. zidakov, iz 14.000 kom. bobrovcev in drugega materiala postavljena zadružna zgradba bo sedanji generaciji v Gorišnici in okolici dokaz neomajne volje delavcev in malih ter srednjih kmetov za zgraditev socialističnega gospodarstva na vaseh, ki gre preko in mimo raznih zaslepljenih in zaostalih strahopetnežev. Ti se niso nikdar trudili pri pomoči graditve naprednih zgradb v kraju. Njim nobena stvar ni bila dovolj sveta in poštena, da je ne bi v svoji ozkosti blatili vse dotlej, dokler ni postavljen pred nje zid, katerega se izognejo, da si ne bi razbili glavo. Ni jih sram pred sovaščani, niti pred svojimi otroci, pred delavci in malimi ter srednjimi kmeti razkladati raznih kratkorepih izgovorov, samo da bi šlo delo na zadružni zgradbi mimo njih. Komunistična partija vodi poštene in zavedne delavce in kmete po poti do velikih ustvaritev, ki smo jih dolžni izvršiti v začetku drago plačane svobode.

Priznanje in nagrade, ki so jih prejeli vzgledni graditelji doma Petrovič Alojz, Stanič Stane, Feguš Slavko, Drevenšek Slava, Horvat Branko, Šuqman Zlatko, Feguš Ela, Kovačec Franc, Šalamun Ivan, Klančnik Anton, Trunk Ivan, Gomilšek Mirko, Muhič Ivan, Janžekovič Franc, Veldin Anton, Mikša Jože, Kukovec Ivan, Geč Ivan, Žnidarič Janko in Brumen Vinko, predstavljajo za imenovane priznanje časti, ki jo je mogoče doseči edino potom odločnega in požrtvovalnega dela za ustvaritev osnovnih pogojev za preobrazbo naših vasi.

Po svečanosti je bila ljudska zabava. Znanci in prijatelji so se na svoj način pomenili o vsakdanjih problemih, mladina pa se je nasmejala in naplesala iz veselja nad uspehi, ki jih dosega na vseh sektorjih gospodarstva.

Največja svečanost se bo vršila v Gorišnici na dan, ko bo zadružni dom dokončno zgrajen in predan zadružnemu kolektivu v Gorišnici, ki bo iz doma prenašal med ljudstvo predloge in izkušnje zadružnika in direktive Komunistične partije Jugoslavije za pospešeno socializiranje vasi na ptujskem polju.

V. J.

Po ogledu zadrug v Vojvodini

Drbetinci 25. julija 1949

Po povratku z izleta v Vojvodino, ki ga je organiziral OOOF v Ptuju, bi rad v par besedah povedal znanim in neznanim ljudem iz Slov. goric in ptujskega okraja, kar sem videl prvič v svojem življenju in kar je napravilo name zelo globok vtis.

V Vojvodino sem odšel s predsodki, ki jih imajo mnogi naši mladi in odrasli ljudje v Slov. goricah. Bil sem namreč prepričan, da bom moral v Vojvodini ugotavljati velike razlike med tamkajšnjimi zadružniki in našimi kmeti v korist naših kmetov. Po ogledu zadruge v Vojvodini vidim, da sem se motil. Presenetila me je velika družabnost in harmonija med zadružniki. Občudovati sem moral vse, kar sem videl, orodje, načine obdelovanja in način življenja zadružnikov. Videl sem veliko kmetijsko podjetje z nepreglednimi hektari zemlje, z ogromnimi količinami pridelkov in tak način življenja med zadružniki, ki si ga naši kmetje zamišljajo, poti do njega pa doslej še niso našli.

Nisem zadovoljen, da sem to sam videl. Bil bi srečen, če bi to videli vsi ljudje iz Slovenskih goric. Kar vidim v svojem spominu in kar čutim po izletu, bi rad razložil tako Janezu Druzoviču, ki je največji kmet v našem kraju, kot viničarju Antonu Kukovcu; rad bi to povedal kmetici Mariji Druzovič in ostalim družinam na Drbetinskem vrhu in v Drbetincih. Ko bi videli zadruge v Vojvodini, bi verjeli, da po bogastvih zemlje, po marljivosti in smislu za kolektivno življenje ne zaostajamo za zadružniki v Vojvodini, le da doslej nismo znali razbiti predsodkov o zadružnem življenju. Sram me je bilo, ko sem pomislil na počasen zadružni razvoj v našem kraju, ko sem pomislil na škodo, ki jo trpimo zaradi posamičnega in nerentabilnega obdelovanja zemlje in zaradi česar zaostajamo za ljudmi, ki so se oprijeli zadružnega življenja.

Prepričan sem, da bo v našem kraju več ljudi, ki bodo šli na ogled v zadruge drugih republik in ki se bodo vrnili s sklepom, da bo tudi v našem kraju ustanovljeno veliko zadružno podjetje z dobro zemljo in marljivimi ljudmi, ki se bodo prepričali, da je mogoče z združenimi močmi boljše in več delati ter udobneje živeti, kakor lahko danes živijo naši viničarji, bajtarji in mali kmetje.

T. D.

Zadnjo možnost v KLO Podgorci mora preizkusiti administrator

Kljub pozornosti, ki je s strani OLO posvečena našim osnovnim organom oblasti, krajevnim ljudskim odborom, pri njihovi izgradnji, da bi mogli vse tekoče in pravilno reševati, predvsem gospodarske probleme na vaseh, imamo še vedno primere, da gredo nekateri krajevni ljudski odbori preko najvažnejših stvari naše gospodarske politike kot da se jih nič ne tiče.

Krajevni ljudski odbor v Podgorcih je imel dne 12. julija t. l. sejo, katere se je od 9 odbornikov, kolikor jih ima KLO Podgorci, udeležilo samo pet, od odsotnih pa se je samo eden opravičil. Na seji, katere so se udeležili tudi predstavniki množičnih organizacij, naj bi razpravljali o razdelitvi plana posevkov industrijskih rastlin in ajde, obremenili kmečka posestva z oddajo žita ter določili voznike za prevoz lesa. Odborniki so razpravljali o teh vprašanjih in prišli do tako neživljenjskih sklepov, da zaslužijo, da so omenjeni v časopisu.

Glede predpisa setve ajde so namreč sklenili, da ga ne morejo napraviti, ker setev v njihovem kraju ni uspela že seden let. Razdelitev pa naj vseeno napravi administrator po svoji vesti, čeprav na odgovornost navzočih. K temu brezdušnemu sklepu so še dodali, da semena ajde kmetje nimajo (torej jim ne bo treba sejati). O skrbi, da bi vprašali strokovnjaka za nasvet v pogledu setve ajde in o preskrbi s semenom kmetov dobre volje, v sklepu ni govora. Glede setve industrijskih rastlin so razpravljali na tej seji že ponovno in sprejeli sklep, ki je podoben onemu za setev ajde.

Tudi razdelitev obvezne oddaje žitaric so prepustili v reševanje administratorju. Voznike za prevoz lesa bodo določili šele čez 20 dni, ko bodo opravili svoja dela. Ob 21.15 uri je bil predsednik prisiljen zaključiti sejo, ker je bil sam. Navzoči so namreč odšli. Slednje dejstvo je sicer v najlepši skladnosti s sklepi seje.

Zavednega člana Osvobodilne fronte bi samo zanimalo, na kaj so mislili na seji navzoči predstavniki množičnih organizacij, ki so z vsemi sklepi, ki so bili na seji sprejeti, soglašali. Tak neodgovoren odnos napram planskim nalogam našega gospodarstva je gotovo redek pojav v osnovnih organih oblasti. Prepuščanje reševanja najvažnejših vprašanj naše gospodarske politike na vasi, le eni ali nekaj osebam, namreč ni spravljivo z načeli ljudske demokracije in je ob prizadevanju razširitve sodelovanja najširših ljudskih množic pri delu oblastnih forumov, le njegovo zasmehovanje. Kjer je še v praksi tak način dela, ni čudno, da pride do gospodarske škode za celoto in do slabljenja ugleda krajevne ljudske oblasti.

N. N.

Edinstvo Ljudske fronte se ne postavlja zato, da bi koristilo posameznim strankam in skupinam v fronti, temveč da bi vse te mobilizirala v borbi in v delu za izgradnjo resnične domovine delovnega ljudstva. To je tudi razlog, zakaj smo proti temu, da bi vsakdo in vsaka stranka mogli v Fronto, če le z besedami prizna onih nekaj programskih načel Ljudske fronte. V preteklosti smo se naučili, naše ljudstvo se je naučilo soditi posameznike in stranke po njihovih delih, ne pa po njihovih besedah.

„Pionirji živimo srečno življenje“ pravijo pionirji, ki letujejo na Vranskem pri Celju

Prav tako neopazno, kot so pred tedni zapustili Ptuj, so se te dni vrnili v Ptuj pionirji, ki so bili na tritedenskem letovanju na Vranskem pri Celju. To skupino je takoj zamenjala nova, še številnejša skupina pionirjev. Ker gotovo vsakogar zanima način, kako otroci letujejo in kako se zabavajo, bomo seznanili naše čitatelje, starše in prijatelje otrok z njihovim pestrim življenjem v počitniški koloniji na Vranskem, odnosno sploh z življenjem pionirjev v počitniških kolonijah.

Letovanja pionirjev so bila letos pripravljena še skrbneje in v še večjem številu kakor lani. Letos je bilo organiziranih za slovenske pionirje samo v LR Sloveniji okoli 5 centralnih, republiških in okrajnih počitniških kolonij, v katerih bo v dveh izmenah letovalo čez 22.000 otrok, kar predstavlja rekordno število. V to število so všteti tudi gostje, ki bodo letovali v Sloveniji in sicer: 2000 otrok bo iz STO-ja, 2000 iz LR Hrvatske, 500 iz Koroške in okoli 500 iz Gorice in Beneške Slovenije. Veliko naših otrok pa letuje izven svoje republike v raznih obmorskih mestih Dalmacije.

Počitniške kolonije so organizirane v glavnem z namenom, da se v njih otroci okrepijo; zato so predvsem kolonije za telesno šibke otroke, ki jih organizira Rdeči križ, in take so tudi vse ostale. Poleg kolonij pa še razlikujemo tako imenovana pionirska taborenja, ki jih običajno organizirajo posamezni okraji. Semkaj so povabljeni dva do trije najboljši, a nad deset let stari pionirji iz vsakega pionirskega odreda v okraju. Tudi taborenja imajo v glavnem cilj, da okrepijo otroke, poleg tega pa imajo še nalogo, da se v njih pionirji nekaj nauče, da se usposobijo za voditelje, to se pravi za funkcionarje v svoji pionirski organizaciji: za načelnike odredov, za desetarje, za voditelje raznih športnih sekcij itd., za voditelje prirodoslovnih, risarskih in podobnih krožkov itd. Zato se morajo tudi v pionirskih taborenjih pionirji učiti, pri tem zbero vsakemu posameznemu pionirju delo po sektorju, ki mu najbolj odgovarja, ki ga najbolj zanima in do katerega čuti največ veselja in sposobnosti. Seveda, tukaj je tudi delo vodičev odgovornejše, pa tudi zanimivejše. Pionirji delajo — se učijo, toda njihovo delo jim vodiči razporedijo tako, da ga pionirji sami niti ne čutijo, ker ga z veseljem in navidezno kar mimogrede opravljajo; saj se pa končno tudi sestoji iz samih zanimivosti in je njihovo razvedrilo. Ob slabem vremenu pionirji igrajo največ šah, vadijo kakšno igrico, veseli pojejo in pri tem niti ne opazijo, da se zraven vsega tega tudi učijo. Četrturno predavanje o letalstvu prav tako zanima slehernega pionirja. Ob lepem vremenu pa je na vrsti kopanje, kjer se pionirčki, ki niso znali plavati, spremene v dobre plavalce. Na kopanju se pionirji radi igrajo z žogo, tam se uče mnogih športnih iger itd. Vse zanimivo in koristno... Preostanejo še izleti, ki so pa najbolj privlačni. Na njih se pionirji popolnoma neopazno nauče spoznavati svojo domovino: s čim se v glavnem bavijo ljudje v kraju, kamor so pionirji napravili svoj izlet, kakšna so polja, kakšni gozdovi, pri tem se v pionirju porodi vprašanje zakaj to, zakaj tako in desetine drugih podobnih vprašanj. Odgovor na ta vprašanja pionirju nehote poveča njegovo duševno obzorje. Končno se na izletu na planine pionirji uče zgodovino naše narodno osvobodilne borbe, spoznavajo partizanske kraje, zvedo za partizanske komandante-junake, ki so se v teh krajih s svojimi borci borili. S tem, da se na takem izletu poklonijo partizanskemu grobu, ki so ga slučajno odkrili, se v pionirju okrepi čut dolga in zahvalnosti do padlih borcev in pionir bo bolj znal ceniti pridobitve njihove borbe.

To so pionirska taborenja. Prav tako je tudi življenje ptujskih pionirjev na letovanju na Vranskem. Taborenje na Vranskem, ki ga je organiziral ptujski okraj, sicer ni taborenje — v pravem smislu besede, ker so imeli organizatorji kolonije prevelike težkoče z nabavko šotorov, tako da je nameščena kolonija kar v šoli. Razlika je samo ta, sicer pa je vse ostalo tako, kot mora biti na taborenju ter se vsi pionirji prav tako dobro počutijo. Spalnice so trije razredi, v katerih so namesto klopi nameščene simpatične pionirske postelje, vse lepo prekrite z rjuhami. V šoli imajo pionirji tudi dnevno sobo, v kateri se zadržujejo v prvih dopoldanskih urah. Tam je pionirjem na razpolago radio, knjižnica s pionirskimi knjigami in časopisi, tam so izobešeni grafikoni prečitanih knjig, grafikoni o disciplini, tam je pionirjem na razpolago šah, domino, papir, barvice itd.

Na prvem taborenju na Vranskem je bila storjena majhna napaka in sicer v tem, da so bili semkaj povabljeni na letovanje tudi nekateri člani podmladka pionirjev — pionirčki v starosti od 7 do 10 let. Ker so bila vsa mesta v drugih kolonijah zasedena, so ostali na Vranskem. Napaka pa je bila popravljena tako, da so bili ti pionirčki zbrani v posebno desetino, ki jo je z uspehom vodila vodič tov. Ilovšek Jožica. Z njimi je izvajala poseben dnevni red, ki je obsegal največ otroške igre in krajše izlete, odnosno sprehode v naravo. Tudi pravljice, ki jim je znala lepo pripovedovati vodič Bartol Cvetka, so najmlajši pionirji zelo radi poslušali.

Kakšen pa je dnevni red ostalih pionirjev v takšni koloniji? Pionirji vstanejo ob šestih zjutraj. Ko jih je požvižgala in dodobra predramila pet minut trajajoča jutranja fizkultura, se pionirji umijejo in pospravijo svoje postelje. Med tem pa je »dežurni« spalnice pometel spalnico in hodnik, nakar se pionirji zbero k zboru za dviganje zastave. Potem, ko so načelniku, ki je bil Vlado — eden izmed najboljših pionirjev, raportirali desetarji Marjan, Stanko, Elvira in Marinka o številčnem stanju, tako, kot to delajo njihovi starejši tovariši na delovnih akcijah, je načelnik prečital dnevno povelje, ki obsega dnevni red in pohvalo najboljšega pionirja ali pionirke preteklega dneva. Ta najboljši, ali bolje najpridnejši pionir dvigne ob pionirski himni zastavo. To je za vsakega pionirja velika čast in pohvala. Pohvaljeni pionir nosi ves tisti dan rdečo ruto, ki je ponos vsakega pionirja. Ko je zastava dvignjena, odkorakajo pionirji s pesmijo k zajtrku, ki sestoji iz obilja mleka, medu in kruha. Po zajtrku izvajajo pionirji dnevni red, kot smo ga že omenili, ki ga prvo prekine malica, opoldne pa kosilo. Po kosilu imajo pionirji dve uri obveznega spanja, kajti glavni namen vsega je le v tem, da se okrepijo.

Nasproti šole, kjer je počitniška kolonija na Vranskem, se nahaja dom Bosančkov. Z njimi so pionirji navezali najtesnejše stike: skupaj igrajo nogomet, odbojko, šahirajo ali pa se skupno »skrivajo«. Večkrat gredo popoldne skupno na kopanje. Kopanje pa še poveča že itak dober apetit zdravih pionirjev — in zopet je potrebna južina. Poleg kruha in sira se najbolj prileže sadje. Končno se pionirji vrnejo v svoj dom, ki je brez mamice vzbujal v začetku domotožje in ki so se ga potem tako privadili, da so se ob koncu kolonije skoraj vsi poslavljali s solzami od njega. Več kot polovico pionirjev se je ob koncu ponovno javilo v to kolonijo, toda sedaj so na vrsti še drugi, in oni so jim morali, čeprav neradi, prepustiti priljubljeno pionirsko letovišče.

No, zvečer je zopet najboljši pionir — Milan, Vida, Miro ali kateri koli že, saj so vsi pridni — spustil zastavo. Po tem pa so pionirji do devete ure zvečer plesali svoje priljubljeno kolo »Mi gradimo ceste, proge«, a malo po deveti uri je zavladala v vseh spalnicah nočna tišina. Pionirji so izmučeni od iger in smeha trdno zaspali...

Takšno je življenje naših pionirjev v počitniških kolonijah širom države. Vsi vemo, da je res takšno, kot vam sami povedo, če jih vprašate, a oni pravijo: »Pionirji živimo srečno življenje...«

»Naši otroci — naš ponos« ni samo naša parola, temveč tudi dejstvo, ki ga ljudska oblast nadvse upošteva. Najlepši dokaz temu so tudi številke, ki smo jih že uvodoma navedli. Skrb za mladino, predvsem pa za pionirje, je ena največjih odlik naše socialistične domovine Jugoslavije, ki je srečen dom svojega slehernega — bodisi najmlajšega ali najstarejšega državljana!

D. D.

Ptujski pionirji prihajajo na zajtrk in južino v pionirsko restavracijo

Od nedelje 24. julija dalje imajo pionirji v Ptuju svojo restavracijo. Ta dan dopoldne je bila na Slovenskem trgu svečana otvoritev. V navzočnosti predstavnikov oblasti in množičnih organizacij, pionirjev in njihovih staršev je opravil otvoritveno svečanost ravnatelj okrajnega magacina v Ptuju, Klemenčič Martin.

Našemu ljudstvu, KPJ s tov. Titom na čelu in ljudski oblasti ter množičnim organizacijam so se zahvalile za skrb za pionirje v prisrčnih, kratkih nagovorih: pionirka Šepec Božena, načelnica okrajnega pionirskega štaba Pavlovčič Zvonka in namestnica predsednika OF za Ptuj Kancler Julka. Vsi govorniki so poudarili važnost skrbi ljudske oblasti za otroke delovnih ljudi v mestih in na vaseh.

Pionirska restavracija predstavlja za otroke do 14. leta okrepčevalnico in izključno otroški lokal, kjer se navajajo otroci na obnašanje in samostojnost, kakršna pristoja mladim in odraslim ljudem v socialistični družbi.

Po otvoritveni svečanosti so sedli prvi gostje restavracije za mize, na nove pletene stolčke ter si dali postreči z mlekom, kruhki, medenjaki, malinovcem in drugimi priboljški, katerih cene so največ 9 din za komad. Najcenejše je mleko, in sicer lonček en dinar, z marmelado ali medom namazani kruh pa 3 din, tako da se je mogoče za 4 din primerno okrepčati.

Matere so občudovale obnašanje svojih in drugih malčkov, ki niso mogli prikriti navdušenja nad takojšnjo in solidno postrežbo.

V ponedeljek in naslednje dni je za restavracijo zvedelo še več otrok in staršev. Naenkrat je bilo premalo stolčkov in mizic ter premalo rok, ki bi jim mogle takoj postreči. Nastavili so se v vrsto in disciplinirano čakali. Opoldne je restavracija navadno prazna. Popoldne in proti večeru pa se mali gostje radi vrnejo.

Ob pogledu na vse to sta med drugimi nad vse vesela poverjenik za trgovino in preskrbo pri OLO Kolarič Miha in ravnatelj okrajnega magazina Klemenčič Martin, ki sta opravila do otvoritve mnoga pota in intervencije ter sta osebno kontrolirala vse priprave za ureditev okusne restavracije, kar se jima je ob pomoči in razumevanju poedinih funkcionarjev ljudske oblasti in množičnih organizacij docela posrečilo.

Restavracija že obratuje, urediti pa bo treba vprašanje pravočasnega zalaganja restavracije s potrebnimi živili in se pri tem v pretežni meri nasloniti na pomoč kmetijsko-obdelovalnih zadrug iz ptujske okolice, da bodo te dajale mleko in drugo, da ne bo treba teh količin črpati iz sklada osnovne družbene preskrbe. S tem bo ustvarjena praktična povezava skrbi delavcev iz obratov in zadružnikov za zadostno prehrano otrok, ki jim je dano uživati sadove socialističnega gospodarstva.

B. J.

Dijaški dom v Ptuju je v veliko pomoč dijakom ptujske gimnazije

Pri izvajanju planskih nalog v pogledu povečanja števila srednjih strokovnih kadrov v Sloveniji na 8000 tekom prve petletke, predstavlja »Dijaški dom« v Ptuju veliko pomoč mladincem, ki obiskujejo pouk na ptujski gimnaziji. Približevanje h koncu prve petletke bo zahtevalo razširitev in poglobitev te pomoči, ki je doslej postopoma rastla in že letos dosegla precej širok razmah.

Po glavni obnovi v šolskem letu 1945-46 je bil Dijaški dom v Ptuju zaradi primernih preureditev prikladen za dvig števila gojencev od prvotnih 60 v letu 1945-46 na 154 gojencev v letu 1948-49, s čimer se je zelo približal maksimalni kapaciteti 164 gojencev. Predno se bo še dalje razširil in izpopolnil, bo z doslej razpoložljivimi sredstvi vršil svojo nalogo napram mladini, ki ji nudi ljudska oblast vse možnosti za dvig izobrazbe in v dosego take družbene stopnje, ki bo odgovarjala njeni delovni zmogljivosti in izobraženosti.

V končanem šolskem letu 1948-49 je bilo v Dijaškem domu 82 gojenk in 72 gojencev. 35% gojencev je bilo iz delavskih, 20% iz nameščenskih, 22% iz malih in srednjih kmečkih družin, 18% iz obrtniških in le 1% iz druž n prostih poklicev. Med temi je bilo 19 popolnih in 34 enostranskih sirot, od teh 5 sirot po padlih borcih in 7 po žrtvah fašističnega terorja. Polno vzdrževalnino je plačevalo 9 dijakov. Na brezplačni oskrbi je bilo 43 gojencev, ostali pa so živeli v domu ob znižani vzdrževalni ni Ministrstvo za socialno skrbstvo je vzdrževalo 5 gojencev, okrajni ljudski odbor v Ljutomeru je podpiral 5 gojencev, 1 OLO Maribor-okolica, ostalih 134 pa okrajni ljudski odbor v Ptuju.

Osnovno šolo je obiskovalo le 5 gojencev, 130 gojencev nižjo in 18 gojencev višjo gimnazijo, eden pa glasbeno šolo. Preko zimskih mesecev je bilo spre et h v dom 47 dijakov, od katerih je z nastopom lepšega vremena 37 dijakov odšlo domov stanovat. Ob koncu šolskega leta je bilo v domu 133 gojencev. Med šolskim letom je vzgojiteljski zbor s pomočjo mladinskega aktiva izločil iz doma 12 gojencev zaradi slabega učnega uspeha. Ob koncu šolskega leta sta od teh ostala samo še dva na popravnih izpitih, dočim so vsi ostali padli, kar dokazuje, da je bila medletna kvaliteta njihovega učenja pravilno ocenjena.

Ob zaključku šolskega leta je padlo 3,78% gojencev iz doma. Razrede je izdelalo 73,50% gojencev, dočim imajo ostali popravne izpite. Med gojenci je bilo 10 odličnjakov, 4 so opravili višji tečajni izpit, 11 pa nižjega. Po učnih uspehih so prednjačili nižješolci ter VII. in VIII., dočim sta bila V. in VI. razred na sedmem in osmem mestu.

Učne ure so vodili v domu trije profesorji. V prostem času so vršili nadzorstvo nad gojenci in jim nudili potrebno pomoč pri učenju 3 osmošolci, 1 sedmošolka in 1 šestošolka. Tudi vse ostalo delo je vodila mladina sama, posebno kar se tiče discipline in higiene.

Omembe vredna je medsebojna pomoč pri učenju. V tem oziru so bil posebno vzgledni nižješolci, dočim so imeli višješolci več opravka s svojim študijem.

Mladinska in p onirska organizacija sta imeli stalne tedenske fizkulturne ure. Gojenke so bile v tem pogledu rednejše. Ob koncu šolskega leta so fizkulturniki priredili svojo akademijo. Marljiv je bil tud dramski krožek, ki je spravil na oder tri igre. Oder so si uredili go enci več ali manj sami in ga bodo v bodočem šolskem letu še izpopolnili. V gralnici so bili vidnejši šahisti, ki so prirejali tudi medsebojne turnirje. Razen šaha je imela mladina na razpolago tudi druge družabne igre. Obe učilnici sta meli tudi svoj stenčas, vendar med njima ni bilo pravega tekmovanja.

Knjižnica v domu šteje 169 mladinskih in pionirskih knjig, k so šle med letom skozi roke 871 bralcev. Gojenci so poleg teh čitali tudi knjige iz šolske in ljudske knj žnice. Čitalnica je sprejemala deve časopisov in revij.

V domu je delo usmerjal mladinski odbor, ki se je zlasti v zadnjem času.

(Nadaljevanje na 3. strani)